

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce M.P.**, se sídlem ..., *zastoupeného Ing. Ladislavem Kubickou, daňovým poradcem, se sídlem Rokycanova 1929, Sokolov*, proti **žalovanému Finančnímu úřadu pro Karlovarský kraj**, se sídlem Západní 19, Karlovy Vary, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu

t a k t o :

- I. **Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí dle žádosti žalobce ze dne 23. 12. 2010 o prominutí příslušenství daní, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 22.326 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Ing. Ladislava Kubiceho, daňového poradce.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu a navrhoval, aby soud rozhodl: „*Žalovaný Finanční úřad v Karlových Varech je povinen vydat rozhodnutí dle žádosti žalobce ze dne 23.12.2010 o prominutí příslušenství daní dle ustanovení zákona č. 337/1992 Sb., v aktuálním znění, § 55a*

a to nejpozději do třiceti dnů od právní moci rozsudku.“ Zároveň požadoval, aby mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. Žalobu odůvodnil tím, že dne 23.12.2010 podal žádost o prominutí příslušenství daní dle ustanovení § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění novel (*dále jen „ZSDP“*). Touto žádostí žádal o prominutí vyčíslených a sdělených, ale stejně tak doposud nesdělených příslušenství daní tak, jak o těchto skutečnostech vede evidenci Finanční úřad v Karlových Varech (*dále jen „žalovaný“*). Dne 10.1.2011 vydal žalovaný výzvu k odstranění pochybností, ve které požadoval sdělit ty údaje, které jsou zcela v jeho kompetenci a tudíž z obecných zásad pro správní řízení zcela nadbytečně je požadoval po žalobci. Žalobce odpověděl sdělením, ve kterém rozvedl svou žádost a uvedl, že požadované podklady je možné sdělit postupem, kdy žalovaný vyčíslí všechna aktuální příslušenství dle evidence, kterou vede ze zákona jako povinnost, a tento výstup žalobce obratem připojí ke své žádosti, aby byl naplněn formální i když zcela neracionální požadavek žalovaného. Dne 10.2.2011 vydal žalovaný výzvu k uhrazení správního poplatku vázícího se k předmětné žádosti a tudíž seznal, že žádost žalobce je srozumitelná a pochopitelná co do obsahu a předmětu. Dne 7.4.2011 však žalovaný na předmětnou výzvu reagoval rozhodnutím o odložení žádosti. Na to žalobce reagovala jako na nečinnost správního orgánu s pokusem o nápravu podáním stížnosti dle ustanovení § 261 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějšího předpisu (*dále jen „daňový řád“*) a § 38 téhož zákona k nadřízenému orgánu žalovaného. Postup odvolacího orgánu i samotného žalovaného však nesjednal nápravu.

3. K žalobě připojil žalobce kopie listin obsahujících úkony žalobce i žalovaného v žalobě zmiňované.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Konstatoval, že při posuzování žádosti žalobce o prominutí příslušenství daně jako mimořádného opravného prostředku při správě daní byl veden charakterem navrhovaného řízení a jeho potřebami, kde vážný (jak vyplývá z kontextu následné žaloby) právní zájem žadatele (tj. žalobce v této věci) byl do značné míry determinován angažovaností, kterou pro jeho úspěšné naplnění žadatel ve skutečnosti podstoupil. Podání žalobce, ve kterém navrhoval povšechné prominutí svých daňových povinností vybraného typu, navozuje silně formální přístup z jeho strany motivovaný maximalizací možnosti úlev při vědomí následného zániku účinnosti dotčeného institutu, což jako okolnost není ve věci nijak rozhodné. Správní orgán však při vyřízení žádosti nemohl sám o sobě předjímat rozsah žalobcem míněných situací nebo jednotlivých výsledků vyměřovacího řízení, aby o nich mohl vůbec konkrétně rozhodnout, neboť by tím svévolně omezoval právo žalobce na spravedlivé, resp. transparentní projednání věci a byla by tím nepřipustně založena i nepřezkoumatelnost jeho rozhodování. V rámci vzájemné součinnosti a v zájmu dosažení projednatelnosti návrhu proto správní orgán na tento nedostatek podání žalobce upozornil a vybídl jej, v jakém směru má pro potřeby navrhovaného řízení svou žádost doplnit. Žalobce však tomuto konkrétnímu a klíčovému

požadavku nevyhověl, přestože erudovanost jeho zástupce a správní instituty garantované daňovým řádem mu umožňovaly situaci účinně řešit a možnosti projednání svých zájmů dosáhnout. Správnímu orgánu tak nezbylo, než v souladu se svým předchozím upozorněním aplikovat na daný případ zákonný důsledek, kterým bylo v podstatě marné odložení věci. Pokud se žalobce dovolává srozumitelnosti své žádosti pro správní orgán na základě jeho výzvy k úhradě správního poplatku, pak žalovaný konstatuje, že se jedná o jiné řízení, které s obsahovou stránkou žádosti nemá spojitost, pouze je jí iniciováno a znamená povinný postup správního orgánu podle zvláštního zákona, jak bylo žalobci vysvětleno ve vyřízení stížnosti dopisem ze dne 13. 6. 2011.

IV. Skutkový základ věci

5. Žalobce podal k žalovanému prostřednictvím svého zástupce, daňového poradce, datovou zprávou opatřenou elektronickým podpisem, dne 23. 12. 2010 *Žádost o prominutí příslušenství daní*, kde uvedl: „*Žádám o prominutí příslušenství daní, dle ustanovení § 55a zákona č. 337/1992 Sb., v aktuálním znění, vyměřených u všech daní za posledních šest let.*“

6. Žalovaný výzvou ze dne 10.1.2011 (čj 823/11/128911403139) žalobci podle § 74 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (*dále jen d.ř. nebo daňový řád*) sdělil, že jeho žádost není způsobilá k projednání a vyzval jej k odstranění vad, tedy k doplnění • o konkrétní platební výměry na *úroky* z prodlení úhrad daňových povinností včetně doplnění výše předepsaných úroků a specifikace za jaká zdaňovací období byly předepsány a o jaké druhy příjmů se jedná, • o konkrétní platební výměry na *penále* z prodlení úhrad daňových povinností včetně doplnění výše předepsaných úroků a specifikace za jaká zdaňovací období byly předepsány a o jaké druhy příjmů se jedná. Pro splnění výzvy stanovil lhůtu 15 dnů ode dne jejího doručení a žalobce poučil: „*Budou-li vady podání ze dne 23.12.2010 odstraněny ve stanovené lhůtě, hledí se na ně tak, jako by bylo předloženo bez vad v den původního podání. Nebudou-li vady podání odstraněny, stává se podání uplynutím stanovené lhůty neúčinným (§ 74 odst. 3 daňového řádu).*“ Dále žalobce upozornil, že mu „*vzniká s podanou žádostí povinnost uhradit správní poplatek dle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích.*“ Výzva byla cestou datové schránky zástupci žalobce doručena 16.1.2011.

7. V odpovědi na výzvu doručené žalovanému 29.1.2011 je uvedeno: „*Žádám o prominutí všech položek příslušenství, penále nebo úroků u všech daní, pokud taková příslušenství vznikla, a to v době, za kterou je příslušenství ještě vymahatelné, tedy za posledních šest let před podáním žádosti o prominutí. Vzhledem k tomu, že příslušenství daní vzniká i bez vyměření a správce daně nemá okamžitou povinnost sdělovat platebním výměrem toto příslušenství, čehož bylo v hojné míře využíváno, a konkrétní vznik příslušenství daní nebyl daňovému subjektu sdělen, není mi v tomto případě konkrétní číslo jednací vyměřeného příslušenství daně známo. Odkazuji proto v tomto na evidenci správce daně, který skutečnosti ohledně výše příslušenství v jednotlivých položkách u jednotlivých daní eviduje v konkrétním spisu daňového subjektu. Pokud správce daně požaduje uvést tyto konkrétní skutečnosti, žádám, aby mi byl poskytnut výpis z evidence daňových povinností s uvedením položek vzniklého příslušenství daní, s uvedením čísla platebního výměru, kterým bylo toto příslušenství daňovému subjektu sděleno, případně vystavení tohoto platebního výměru, pokud příslušenství nebylo dosud daňovému subjektu sděleno. O tento výpis pak doplním svou*

žádost. Pokud k podané žádosti vznikne povinnost hrazení správního poplatku, bude tento na výzvu uhrazen. U zcela stejných žádostí podaných u ostatních finančních úřadů takovéto výzvy vydány nebyly. Je tedy zřejmé, že postup v této výzvě odporuje rozšířené správní praxi.“

8. Žalovaný výzvou ze dne 4.2.2011 (čj. 21054/11/128911403139) žalobce vyzval v souladu s § 5 odst. 2 zákona č. 634/2004 Sb. k zaplacení správního poplatku v částce 1.000 Kč za provedení úkonu požadovaného v žádosti o prominutí příslušenství daní, neboť poplatek je splatný buď při přijetí podání nebo později, vždy však před provedením úkonu. Lhůta byla stanovena 15 dnů ode dne, který následuje po doručení této výzvy. Výzva byla cestou datové schránky zástupci žalobce doručena 11.2.2011.

9. Žalovaný listinou označenou jako *Vyrozumění o neúčinnosti podání* ze dne 14. 4. 2011 (čj. 104526/11/128911403139) žalobci podle § 74 odst. 3 d.ř. sdělil, že jeho podání označené jako žádost o prominutí příslušenství daní, zaevidované dne 23.12.2010 pod čj. 176005/10/128911403139 se uplynutím lhůty stanovené ve výzvě čj. 823/11/128911403139 ze dne 10.1.2011 stalo neúčinným vzhledem k tomu, že podáním doručeným žalovanému 29.1.2011 nebyly vady podání ze dne 23.12.2010 odstraněny ve stanovené lhůtě.

V. První posouzení věci Krajským soudem v Plzni

10. Krajský soud shledal postup žalovaného správným a rozsudkem ze dne 3. 10. 2012, čj. 57 Af 29/2011-63 žalobu zamítl s tím, že žádost žalobce ze dne 23.12.2010 nesplňovala obecné náležitosti podání v daňové věci, neboť „co se navrhuje“ nebylo vyjádřeno dostatečně konkrétně.

VI. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti

11. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 3. 10. 2012, čj. 57Af 29/2011-63, rozsudkem ze dne 7. 2. 2013, čj. 9Ans 20/2012-44 (dále jen „zrušující rozsudek“) s tím, že krajský soud nesprávně posoudil otázku zákonnosti postupu žalovaného při vyhodnocení projednatelnosti žádosti žalobce ze dne 23. 12. 2010.

12. Ve zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl: „*Zásadní otázkou tedy je, zda správce daně měl opodstatněné pochybnosti o obsahu žádosti stěžovatele, ve smyslu, jakých daní, příslušenství a jakého rozsahu se žádost týká, pokud stěžovatel formuloval svoji žádost o prominutí příslušenství daní tak, že žádá o prominutí všech příslušenství všech daní vyměřených za posledních šest let. Dle názoru Nejvyššího správního soudu by žalovaný mohl mít pochybnosti bránící věcnému projednání žádosti bez dalšího upřesnění v případě, pokud by ze žádosti nebylo zřejmé, že stěžovatel žádá prominutí všech příslušenství, ale například pouze některých, případně, pokud o prominutí žádal pouze v určité části a nebylo zřejmé, v jaké. Vzhledem k jednoznačné formulaci, dle které žádal o prominutí veškerých příslušenství u všech daní, nemohl vzniknout spor o rozsah, ale pouze o konkretizaci těchto povinností výčtem všech dlužných příslušenství a specifikací platebních výměrů, kterými byla vyměřena.*

Tyto údaje, tj. přesné určení daňových povinností, včetně příslušenství a jiných skutečností, měl k dispozici pouze žalovaný jakožto správce daně.“

13. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku dále uvedl: „Správce daně vede dle § 149 daňového řádu evidenci daní, jejímž předmětem je zaznamenávání vzniku, stanovení, splnění, popřípadě jiného zániku daňových povinností, z toho vyplývajících přeplatků, nedoplatků a případných převodů, tyto údaje jsou evidovány na osobních daňových účtech. Osobní daňový účet je veden pro jednotlivé daňové subjekty odděleně za každý druh daně. Z údajů evidence daní správce daně na žádost daňového subjektu vystaví potvrzení o stavu jeho osobního daňového účtu (§ 151 odst. 1 daňového řádu). Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný požadoval výzvou k odstranění vad podání po stěžovateli poskytnutí údajů, které mohl stěžovatel spolehlivě získat pouze z evidence vedené žalovaným. Účelem vydání výzvy dle § 74 odst. 1 daňového řádu je odstranit vady podání, pro které podání není možné projednat. V projednávané věci sám správce daně označil za chybějící údaje, které požadoval doplnit, výhradně skutečnosti zaznamenané v jím vedené evidenci daní. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud daňový subjekt neuvede v podání údaje, které má správce daně k dispozici, potom pouze absence těchto údajů bez dalšího nezpůsobuje vady podání ve smyslu § 74 odst. 1 daňového řádu, které by znemožňovaly jeho projednání. Postup žalovaného spočívající ve vydání výzvy k doplnění údajů, které by musel stěžovatel vyžádat zpětně z jím vedené evidence, byl v rozporu se základní zásadou daňového řízení zakotvenou v § 5 odst. 3 daňového řádu, dle které správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů a používá při vyžadování plnění jejich povinností jen takové prostředky, které je nejméně zatěžují a ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní.

VII. Druhé posouzení věci Krajským soudem v Plzni

14. Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.*

15. Podle § 81 odst. 1 s.ř.s. *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Podle odst. 2 je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon. Podle odst. 3 soud zamítne žalobu, není-li důvodná.*

16. Mezi účastníky bylo sporným, zda bylo podání žalobce ze dne 23. 12. 2010 formulované: „Žádám o prominutí příslušenství daní, dle ustanovení § 55a zákona č. 337/1992 Sb., v aktuálním znění, vyměřených u všech daní za posledních šest let.“, žádostí, na jejímž základě mělo být zahájeno řízení o prominutí příslušenství daní žalobci a následně vydáno rozhodnutí podle § 55a ZSDP, jak tvrdí žalobce, nebo zda podání trpělo vadami, které nebyly přes výzvu žalovaného ve stanovené lhůtě odstraněny, proto se stalo ve smyslu § 74 odst. 3 d.ř. neúčinným, a žalovanému povinnost vydat o něm meritorní rozhodnutí nevznikla,

jak tvrdí žalovaný. Sporné podání bylo žalobcem učiněno 23. 12. 2010, tedy za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (*dále jen ZSDP*), účinného do 31.12.2010.

17. Podle § 55a odst. 1 ZSDP *ministerstvo může daň zcela nebo částečně prominout z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů. U příslušenství daně tak může učinit i z důvodu odstranění tvrdosti. K tomuto prominutí může dojít v kterémkoli stadiu daňového řízení. Podle odst. 2 ministerstvo může obecně závazným právním předpisem zmocnit k provádění tohoto svého oprávnění správce daně. V tomto zmocnění vymezí bližší podmínky, zejména okruh důvodů a výši daně, která z těchto důvodů může být posouzena a prominuta.*

18. Obecně závazným právním předpisem podle § 55a odst. 2 ZSDP je vyhláška č. 299/1993 Sb., kterou se zmocňují územní finanční orgány k promíjení příslušenství daně (*dále jen vyhláška č. 299/1993 Sb.*) účinná do 31. 12. 2010. Podle § 1 odst. 1 uvedené vyhlášky *finanční úřad může k zamezení nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů nebo tvrdosti zcela nebo částečně prominout příslušenství daně podle daňových zákonů, s výjimkou exekučních nákladů, a to maximálně do výše 600 000 Kč v běžném kalendářním roce u jednoho daňového dlužníka a jedné daně. Podle § 1 odst. 2 do této maximální výše se započte výše příslušenství daně, které bylo již prominuto u stejné daně v běžném kalendářním roce. Podle § 3 odst. 1 o prominutí příslušenství daně se rozhoduje na základě žádosti daňového dlužníka.*

19. Z § 55a vyplývá, že prominout daň či příslušenství daně je v kompetenci Ministerstva financí, které je oprávněno, a učinilo tak, zmocnit obecně závazným právním předpisem k promíjení daně či jejího příslušenství správce daně. Slova „...*může ... prominout*“ v prvním odstavci § 55a je nutno vykládat tak, že na prominutí daně, resp. jejího příslušenství nemá žadatel právní nárok. Dále lze z ust. § 55a ZSDP dovodit, že řízení o prominutí daně či příslušenství může být zahájeno jak z moci úřední, tak na základě podání daňového subjektu, které zákon označuje za žádost. O žádosti je kompetentní orgán povinen rozhodnout tak, že jí vyhoví (zcela nebo částečně) nebo zamítne, nedojde-li v zákonem stanovených případech k odložení žádosti bez jejího posouzení. Z uvedeného lze učinit závěr, že ačkoliv na prominutí daně či příslušenství daně žadatel nemá právní nárok, byla-li podána žádost o prominutí daně, resp. příslušenství daně, byl příslušný správce daně povinen vydat o žádosti rozhodnutí.

20. Krajský soud, vázán podle § 110 odst. 4 s.ř.s. právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku, shledal žalobu důvodnou a ve smyslu § 81 odst. 2 s.ř.s. uložil rozsudkem žalovanému povinnost vydat rozhodnutí dle žádosti žalobce ze dne 23. 12. 2010 o prominutí příslušenství daní a stanovil k tomu přiměřenou lhůtu třiceti dnů.

VIII. Náklady řízení

21. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplacených soudních

poplaticích, odměně daňového poradce (žalobce zastupoval v řízení před krajským soudem) a odměně advokáta JUDr. Antonína Šolce (žalobce zastupoval v řízení o kasační stížnosti) stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném do 31.12.2012 (*dále jen advokátní tarif*). Zástupce žalobce, daňový poradce, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka jeho odměny a náhrady hotových výdajů zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu.

22. Odměna daňového poradce sestává ze 4 úkonů právní služby, a to za jeden úkon (převzetí a příprava věci) podle § 11 odst. 1 písm. a), dva úkony (podání žaloby a repliky k vyjádření žalovaného) podle § 11 odst. 1 písm. d) a jeden úkon (účast na jednání soudu) podle § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu. Odměna advokáta sestává z 1 úkonu právní služby (podání kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d). Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 advokátního tarifu činila sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního 2.100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu měl advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Zástupci žalobce, daňový poradce a advokát, ve věci učinili celkem pět úkonů, tj. **12.000 Kč**.

23. Náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu činí za cestu ze Sokolova do Plzně a zpět **600 Kč** (6 půlhodin po 100 Kč). Náhrada cestovních výdajů daňového poradce k jednání soudu dne 3.10.2012 vozidlem KIA Sportage za 196 km ze Sokolova do Plzně a zpět činí 1.308,73 Kč, tj. **1.309 Kč**. Základní sazba podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 429/2011 Sb. činí 725,20 Kč (u osobních silničních motorových vozidel 3,70 Kč za 1 km jízdy = 3,70 x 196). Náhrada za spotřebované pohonné hmoty podle § 4 písm. a) vyhlášky č. 429/2011 Sb. činí 583,53 Kč (násobek ceny pohonné hmoty stanovené vyhláškou č. 429/2011 Sb. za 1 litr 34,90 Kč a množství spotřebované pohonné hmoty při spotřebě 8,53 l na 100 km, tj. 16,72 x 34,90).

24. Odměna daňového poradce za zastupování činí **11.509 Kč** (9.600 + 600 + 1.309). Daňový poradce je plátcem daně z přidané hodnoty. Z částky náležející daňovému poradci 11.509 Kč daň z přidané hodnoty 21 % činí 2.416,89 Kč. Odměna daňového poradce činí **13.926 Kč** (11.509 + 2.416,89 = 13.925,89). Odměna advokáta činí **2.400 Kč** (2.100 + 300). Odměna za zastupování činí **16.326 Kč**.

25. Do nákladů řízení byly započteny zaplacené soudní poplatky za žalobu 1.000 Kč podle položky 14a, bod 2, písm. d) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, a za kasační stížnost 5.000 Kč podle položky 19 Sazebníku. Náklady řízení tak činí **22.326 Kč**. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění bylo určeno podle § 149 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 30. dubna 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová